

Brussel, juni 2004

Theater is een industrie die werkt volgens de kapitalistische principes, zei de futurist Marinetti in het begin van de twintigste eeuw, waarbij men spreekt van de manager, de acteur-manager (capocornici), waarbij geld een centrale rol speelt, met de nadruk op het persoonlijke succes van de acteur als steracteur. Zijn virtuositeit wordt als lokaas gebruikt.

Ik vraag me af wat Marinetti nu zou zeggen over het gesubsidieerde theater.

Vandaar enkele losse gedachten over geld voor we naar de hitte van Zuid-Frankrijk vertrekken om daar verder te werken aan De kamer van Isabella, de twintigste theaterproductie van NC, die haar eerste officiële voorstelling zal kennen op 9 juli in het festival van Avignon.

In Vlaanderen is er nu een hevige discussie aan de gang over de herverdeling van de kunstsubsidies. Een zeer nuttige discussie en uiterst ingewikkeld alleen al door het feit dat een schilder in de eenzaamheid van zijn atelier een totaal andere ondersteuning nodig heeft dan een gesubsidieerd theatermaker die al gauw een heleboel mensen te werk stelt. Want subsidies gaan in de eerste plaats over tewerkstelling. Vandaar dat men het normaal vindt dat een minister van cultuur niks kent van kunst. Maar laat ons even blijven bij die eenzame kunstenaar in zijn atelier. Negenennegentig procent van die mensen zijn arm. Eén procent is rijk. Solidariteit onder kunstenaars bestaat niet. Dus de rekening is snel gemaakt.

Ikzelf verdien evenveel als een minister in Litouwen en net iets minder dan een pijpfitter in Vlaanderen. Het nieuwe Europa, in geld gemeten, rammelt aan alle kanten.

Men kan als gesubsidieerd theatermaker nooit rijk worden. Men kan nooit in waarde stijgen en de erfgenamen verdienen er niks aan. En vermits geld in ons maatschappelijk systeem het enige is dat niet liegt, staat het gesubsidieerde theater het laagst op de maatschappelijke kunstladder en kan zich daarom comfortabel wentelen in een oprechte naïviteit die geen enkele marktwaarde kan genereren. De paniek die men voelt bij pogingen kunstsubsidies te rechtvaardigen door te wijzen op het maatschappelijk belang van kunst als politiek wapen en het feit dat zowat elk festival of elke kunsttempel Amerikaanse vlaggen verbrandt of vluchtelingen op het podium zet (niet omdat ze goed theater maken, maar omdat het zielenpoten zijn) is ronduit rampzalig.

Goede kunst is altijd politiek. Goede kunst is altijd verbonden aan de maatschappij. Maar wat is goede kunst? Het begrip kunst is uitgehold en rolt als een leeg vat de helling van Sysiphus af. Gelukkig staat er altijd wel een Zorba klaar die het ding zingend en dansend weer naar boven rolt, maar de tijd om het ding naar boven te duwen wordt langer, de helling steiler.

Het wordt tijd dat er nog eens een goed manifest wordt geschreven. Maar ja, telkens wanneer een kunstenaar aan politiek doet, is het niet om aan te horen. Marinetti is tenslotte fascist geworden en Schwarzenegger...of is dat geen artiest?

Tot later,

Jan L.

De kamer van Isabella: Nieuwe creatie van Jan Lauwers & Needcompany

Festival d'Avignon 9, 10, 11, 12, 13, 15 juli 2004

'Men heeft me ten vondeling gelegd in het zijportaal van het klooster van de karmelietessen en mijn eerste echte herinnering waren de nonnen in de kelder die hun haren wasten met ijskoud water en een hard stuk zeep, terwijl men de schoten hoorde van de soldaten die oefenden op de binnenplaats van het klooster. Ik zat achter een van de marmeren wastobben en hun bovenlichamen waren bijna naakt en de huid leek transparant en onnozel. Als ze door de knallen opschrokken, bibberde alles een beetje. Als jong meisje werd ik opgevoed door Anna en Arthur. We woonden in een vuurtoren op een eiland vlakbij de kust. Arthur was vuurtorenwachter en Vanaf vijf uur 's avonds dronken en Anna, mijn stiefmoeder, ook. Het was een aangename tijd want als ze dronken waren, voelden ze zich vrij en gelukkig en zeiden ze nooit een onvertogen woord tegen me. Ze vertelden me dat mijn echte vader een woestijnprins was die tijdens een expeditie verdwenen was. Ik noemde me Isabella de woestijnprinses en nam me voor ooit het geheim van mijn vader te ontsluiëren. Ze leerden me piano spelen, gedichten schrijven en vooral veel lachen.'

(De kamer van Isabella - Jan Lauwers)

Met onze tournee in drie van de nieuwe EU lidstaten, Litouwen, Letland en Estland hebben we Images of Affection afgesloten. Het was niet altijd even evident, probeer 'blow-job' maar eens in het Litouws te vertalen, maar het is een ervaring die ons en het publiek zal bijblijven. Of zoals de directeur van het New Drama Action Festival in Vilnius het zei: 'De voorstelling bevredigt en pleziert niet iedereen van het publiek zomaar, maar ze verontrust hen, vermits ze een aantal van hun houdingen tegenover theater uitdaagt en dat is belangrijk.'

No Comment gaat naar de zomerfestivals Festival de Marseille en Impulstanz en zal in 2005 ook voor het eerst bij onze noorderburen te zien zijn. Voor deze voorstellingen wordt Carlotta Sagna vervangen door Anneke Bonnema. Carlotta neemt een sabbatical en bereidt tijdens dit off-jaar een nieuw werk voor, Tourlourou, met Jone San Martin waarvan ze een twintigtal minuten zal tonen in het kader van de SACD Frankrijk in Avignon.

Chunking: Nieuwe creatie van Grace Ellen Barkey & Needcompany

Definition: The meaningful packaging of information into chunks for storage in short term memory.

Power of the Strategy: Organize an infinite amount of information in many different ways.

Rhythmic chunking: Typically, recall is improved by inserting a brief pause between successive groupings.

Chunking limit: Research suggests that human beings can understand and remember no more than seven plus or minus two items of information at a time. Further, as the complexity of the information increases the chunking limit decreases. Note: choose the right type of chunking for the specific purpose.

Chunking wordt gemaakt in samenwerking met Lot Lemm, Tijen Lawton, Maarten Seghers, Julien Faure, Louise Peterhoff en Benoît Gob.

Grace Ellen Barkey's laatste voorstelling **(AND)** speelde 10 keer voor uitverkochte zalen in Théâtre de la Bastille (Parijs). De reacties spreken voor zich: '(AND) laat zijn kartonnen visjes uit, maar vergeet ook niet om in de wilde wateren van de dans te springen. Hierin schuilt het beste van de voorstelling, de dramaturgische aaneenschakeling van het verhaal is immers conventioneel en lineair.' (Fabienne Arvers – Les Inrockuptibles 31/03/04) en 'Niet alleen vertelt Grace Ellen Barkey graag verhalen, ze slaagt er ook in ze veelzijdig tot leven te brengen. Uitweidingen, flashbacks, ritme- en perspectiefwijzigingen garanderen bruisende actie die alle kanten opgaat, zonder dat men evenwel de logische ontvouwing van de fabel kwijtraakt.' (Rosita Boisseau – Le Monde 1/04/04)